

Arrest

nr. 295 190 van 6 oktober 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 24 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat N. DIRICKX en van attaché F. PHILIPPO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 29 maart 2022.

1.2. Op 28 februari 2023 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 23 maart 2023 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U, C. C. D. Y., verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en 28 jaar oud te zijn. Vanaf uw geboorte tot in 2014 woonde u in Venezuela, in San Antonio del Tachira. U verklaart dat u vroeger ook over de Venezolaanse nationaliteit beschikte. In 2014 verhuisde u naar Piedecuesta, een stad gelegen in het Colombiaanse departement Santander. In 2019, na de dood van uw vader, verhuisde u naar Villa del Rosario, een gemeente in het Colombiaanse departement Norte de Santander, waar u gewoond hebt tot uw vertrek uit Colombia. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. Momenteel hebt u ook geen partner. Op heden woont uw moeder nog in Villa del Rosario. Uw tante C. B. A. (OV: [...]; CG: [...]) verblijft op heden ook in België.

Uw vader kreeg in 1994 problemen met het ELN (= Nationaal Bevrijdingsleger), een Colombiaanse guerrillabeweging. Uw vader was op stap met zijn schoonbroer J. Z., een bekend politicus uit de regio. Plots arriveerden enkele mannen op een motorfiets en zonder ook maar iets te zeggen hebben ze uw vader zijn schoonbroer, zijnde uw oom doodgeschoten. Uw vader nam toen het vuurwapen dat J. Z. standaard bij zich had en liep achter de moordenaars aan. Uw vader kon de moordenaars niet inhalen maar zij zagen uw vader wel. Nadien kwam uit dat het ELN achter de moord van uw oom zaten. Enkele dagen na de dood van uw oom begon het ELN uw vader en familie te bedreigen. Daarom besloten uw vader en moeder om te vluchten naar Venezuela, waar u opgroeide. In Venezuela kenden jullie geen problemen omwille van het ELN. Uw gezin besloot echter om in 2014 terug te keren naar Colombia omdat u een officier was bij de politie in Venezuela en de werkomstandigheden niet langer houdbaar waren. U probeerde uw ontslag in te dienen maar dit werd niet aanvaard waardoor er niks anders op zat dan vluchten vandaar. U ging met uw vader en moeder in Piedecuesta wonen. Midden oktober in het jaar 2015 werd uw vader door een anoniem nummer opgebeld. Hij beantwoordde de oproep en werd vervolgens bedreigd door het ELN. Het ELN zei tegen uw vader dat ze hem zouden vinden en vermoorden. Uw vader nam toen verschillende voorzorgsmaatregelen en jullie zijn verschillende malen verhuisd binnen Piedecuesta. Enkele jaren later, in 2019, werd uw vader nogmaals gecontacteerd door het ELN. Ze bedreigden uw vader opnieuw maar ditmaal dreigden ze er ook mee u en uw moeder te doden. Jullie wilden de stad verlaten maar vanwege een gebrek aan financiële middelen ging dit niet. Later, op 17 september 2019, werd uw vader gedood toen hij onderweg naar huis was. U en uw moeder kregen te horen wat gebeurd was met uw vader. Diezelfde dag maakten u en uw moeder jullie valies en jullie besloten om weg te vluchten uit Piedecuesta. Jullie gingen naar de stad Bucaramanga en vervolgens naar Villa del Rosario waar uw vader begraven werd. U en uw moeder vestigden zich in Villa del Rosario omdat jullie daar nog familie hadden. Midden november in 2020 werd u opgebeld door het ELN. Ze zeiden aan de telefoon dat ze u en uw moeder zouden doden op dezelfde manier zoals ze uw vader vermoord hadden. U was erg ongerust en gestresseerd. Wanneer u buitenkwam vermoedde u zich zodat u niet herkend zou worden. U wilde vertrekken uit Colombia maar had de financiële middelen niet. U deed uw uiterste best om nodige geld bij elkaar te sparen. In maart 2022 sloeg u er in om een vliegticket te kopen en naar België te komen waar u asiel vroeg.

U verliet Colombia met het vliegtuig op 15 maart 2022 en na een tussenstop in Madrid arriveerde u in België op 16 maart 2022. U diende een verzoek om internationale bescherming (VIB) in op 29 maart 2022.

Bij een terugkeer naar Colombia of Venezuela vreest u gedood te worden door het ELN.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer (allemaal fotokopieën op uw origineel paspoort na): Uw Colombiaans paspoort, uw identiteitskaart van Colombia, twee foto's om het overlijden van uw vader aan te tonen, een document van het parket betreffende uw vader zijn dood, overlijdensaktes van uw vader, Uw identiteitskaart van Venezuela, algemene informatie aangaande het ELN, informatie over uw oom J. Z., diploma's die u behaald hebt in Venezuela, vier foto's van u om aan te tonen dat u actief was voor de politie in Venezuela en twee foto's om aan te tonen dat het ELN aanwezig zijn in de regio waar u woont.

Op 2 maart 2023 maakte uw advocaat uw opmerkingen met betrekking tot de notities van het persoonlijk onderhoud over aan het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (CGVS) kan niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico, op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Om te beginnen stelt het CGVS vast dat u bij DVZ verklaarde over de Colombiaanse nationaliteit te beschikken, u stelde er tevens dat u vroeger ook de Venezolaanse nationaliteit bezat (Verklaring DVZ, vraag 6). U legt een origineel Colombiaans paspoort neer, u legt tevens een kopie van een identiteitskaart uit Venezuela neer. Het is niet duidelijk of u (nog steeds) over de dubbele nationaliteit beschikt. Bij een dubbele nationaliteit dient het verzoek om internationale bescherming in principe te worden getoetst aan elk van de landen waarvan de verzoeker de nationaliteit bezit. Indien verzoeker in een van deze landen, geen vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade aantoonst, dan volstaat dit om het verzoek om internationale bescherming te verwerpen. Aangezien onomstotelijk vast staat dat u over de Colombiaanse nationaliteit beschikt wordt uw vrees ten opzichte van uw land van nationaliteit, Colombia, beoordeeld. Aangezien vast is komen te staan dat u, wat Colombia betreft, geen nood aan internationale bescherming kunt aantonen, wordt uw voorgehouden vrees ten aanzien van Venezuela buiten beschouwing gelaten.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door het ELN omdat uw vader in 1994 achter leden van het ELN aanliep met een geweer nadat ze zijn schoonbroer gedood hadden op straat. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielsrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielsmotieven en voorgewende vrees.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat het CGVS op heden niet betwist dat de echtgenoot van uw tante J. Z. A. is en dat hij gedood werd in het jaar 1994 (CGVS, p. 9; Administratief dossier – Groene map, stuk 8). Dit aan sich volstaat echter niet om aannemelijk te maken dat u op heden, ondertussen negenentwintig jaar later, een vrees zou moeten koesteren jegens het ELN omwille van uw oom zijn dood. Zo werd J.Z. gedood omdat hij een politicus was (CGVS, p. 9). Bovendien was u slechts enkele maanden oud ten tijde van J.Z. zijn dood (CGVS, p. 11). Bijgevolg komt het aan u toe om in concreto aannemelijk te maken dat u een nood aan internationale bescherming heeft, hetgeen waar u niet in geslaagd bent. Er kan echter geen geloof gehecht worden aan de feiten die zich afgespeeld zouden hebben na de dood van uw oom J.Z..

Zo is de door u geschetste situatie doorspekt met zaken die kant noch wal raken. Zo is het onder meer erg onlogisch dat er maar liefst eenentwintig jaar tussen de eerste bedreiging door het ELN, in 1994, en de tweede bedreiging, in 2015, zat (CGVS, p. 11, 12). Er kan immers verwacht worden dat het ELN uw vader niet zo lang met gerust zouden laten indien ze hem werkelijk als een bedreiging zagen.

Ook mag het de nodige verbazing wekken dat het ELN er na eenentwintig jaar in slaagden om uw vader op te sporen in Piedecuesta, een stad met meer dan honderdduizend inwoners, op meer dan vijf uur rijden van Villa del Rosario, waar de beweerde problemen van uw vader begonnen zijn (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 1; CGVS, p. 12). Dat het ELN uw vader in Piedecuesta vonden na al die jaren maar het spoor blijkbaar bijster waren toen jullie naar Venezuela gevlucht waren raakt kant noch wal. Zo blijkt immers dat San Antonio del Tachira, waar jullie in Venezuela woonden, op slechts een kwartier rijden van Villa del Rosario lag (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 1). Bovendien blijkt uit beschikbare informatie, die u trouwens zelf neerlegt, dat het ELN ook actief waren in Venezuela (Administratief dossier – Groene map, stuk 7). Gelet op het voorgaande is volstrekt onduidelijk hoe het ELN er niet in sloegen om uw vader op vijf kilometer van zijn vroegere woonplaats te lokaliseren maar hem wel eenentwintig jaar later, op meer dan tweehonderd kilometer van Villa del Rosario, konden vinden.

In lijn met het voorgaande dient u er ook op gewezen te worden dat het weinig steek houdt dat jullie gevlucht zouden zijn naar San Antonio del Tachira om te ontkomen aan het ELN (CGVS, p. 9). Indien

uw vader werkelijk een vrees koesterde jegens deze groepering dan kan verwacht worden dat jullie naar een plek zouden vluchten die iets verder gelegen was en bij voorkeur niet in ELN territorium lag, in casu quod non. Gelet op het voorgaande kan het CGVS enkel concluderen dat de door u geschetste gang van zaken weinig geloofwaardig is, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarenboven legde u doorheen uw asielpcedure ook inconsistente verklaringen af betreffende uw beweerde problemen. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u in 2014 verhuisde naar Bucaramanga waar u een rustig leven had totdat uw vader in 2019 opgebeld en bedreigd werd met de dood door het ELN (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Het mag echter ten stelligste verbazen dat u toen, bij DVZ, geen melding gemaakt hebt van de telefonische bedreiging die uw vader ontving in 2015 (CGVS, p. 9, 12). Nochtans kan verwacht worden dat u te allen tijde melding zou maken van dergelijk pertinent gegeven indien het overeenstemt met de werkelijkheid.

Daarnaast is het ook frappant dat u bij DVZ liet optekenen dat uw vader het niet nodig vond om te verhuizen na het ontvangen van de telefonische bedreiging in 2019 (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Uit uw verklaringen op het CGVS bleek immers het tegenovergestelde, namelijk dat jullie na het ontvangen van de bedreiging in Colombia meermaals verhuisd zijn binnen Piedecuesta (CGVS, p. 10, 12). Het hoeft geen betoog dat deze verklaring van u allesbehalve te rijmen valt met uw initiële verklaring bij DVZ. Daarenboven is het ook weinig doorleefd dat u niet precies kan zijn over hoe vaak jullie effectief verhuisd zijn binnen Piedecuesta. Zo stelt u dat het drie of vier keer was (CGVS, p. 10). Uw tegenstrijdige verklaringen zetten de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling.

Voorts zijn uw verklaringen aangaande het gedrag dat het ELN gesteld zouden hebben weinig aannemelijk. Zo mag het vreemd heten dat het ELN u en uw vader opbelden om te zeggen dat ze jullie zouden vermoorden (CGVS, p. 9, 10-11). Het zou immers veel logischer geweest zijn mochten het ELN iets zorgvuldiger te werk gegaan zijn zodat u en uw vader een makkelijker doelwit vormden voor hen. Doordat jullie op voorhand gewaarschuwd werden door het ELN kregen jullie de mogelijkheid om voorzorgsmaatregelen te nemen of zelfs weg te vluchten vandaar, wat u uiteindelijk ook deed (CGVS, p. 9, 11, 12). Dergelijk gedrag van het ELN valt niet te rijmen met de bewering dat ze u en uw vader wilden doden.

Bovendien is het enigszins merkwaardig dat het ELN telkens heel wat tijd lieten passeren tussen de verschillende bedreigingen. Zo duurde het na de bedreiging in 2015 maar liefst vier jaar vooraleer het ELN opnieuw contact namen met uw vader. Dat het ELN opnieuw zoveel tijd nodig hadden om uw vader te kunnen contacteren is eigenaardig aangezien ze hem vrij snel nadat hij opnieuw in Colombia was konden lokaliseren en er zelfs op de één of andere manier in geslaagd waren om zijn gsm-nummer te bemachtigen (CGVS, p. 14). Dat er na de dood van uw vader dan nog eens één jaar passeerde vooraleer u gecontacteerd en bedreigd werd door het ELN is onlogisch (CGVS, p. 13). Er kan immers verwacht worden dat het ELN veel eerder achter u zouden aankomen indien ze u werkelijk viseerden.

An sich is het trouwens erg merkwaardig dat het ELN u überhaupt zouden willen doden. U was slechts enkele maanden oud toen het incident met J.Z. gebeurde (CGVS, p. 11). Dat het ELN u dus op heden als bedreiging zouden zien omdat uw vader in 1994 met een wapen achter J.Z. zijn moordenaars aanliep is weinig aannemelijk. U had immers niks te maken met de problemen die zich destijds afgespeeld hadden. Voor het ELN valt er dan ook helemaal niks te winnen bij het doden van u, een onschuldig persoon die niet betrokken was bij het incident van weleer.

Ook de vaststelling dat u na het ontvangen van de persoonlijke telefonisch bedreiging in Villa del Rosario er nog meer dan één jaar kon wonen is zeer onlogisch (CGVS, p. 13). Er kan immers vanuit gegaan worden dat u op die plek niet langer veilig zou zijn éénmaal het ELN u er konden lokaliseren. De door u geschilderde gang van zaken kan helemaal niet overtuigen. Het CGVS dient u er dan ook op te wijzen dat deze en voorgaande vaststellingen de geloofwaardigheid van uw relaas verder aan het wankelen brengt.

Verder dient aangestipt te worden dat uw verklaringen aangaande het gedrag van u en uw moeder niet te rijmen valt met de door u geschetste situatie. Zo houdt het helemaal geen steek dat u en uw moeder besloten om naar Villa del Rosario te verhuizen na de dood van uw vader (CGVS, p. 10, 12-13). U verklaarde immers dat het ELN jullie ook bedreigd hadden met de dood waardoor het geen steek houdt dat u zou terugkeren naar de plek waar alle problemen eigenlijk begonnen waren.

Het is ook, niet in het allerm minst, weinig ernstig dat er op geen enkel moment hulp gezocht werd bij de Colombiaanse autoriteiten (CGVS, p. 9, 13). Nochtans hadden jullie hiertoe duidelijk de kans aangezien het parket erbij kwam toen uw vader vermoord was. U verklaarde echter dat u zich afzijdig gehouden hebt van het onderzoek en niet veel weet over het proces (CGVS, p. 13). Het is echter zeer weinig aannemelijk dat u niet op de hoogte zou willen zijn van het onderzoek dat gevoerd werd naar uw vader zijn dood. Dat u dergelijk, ongeïnteresseerd, gedrag zou stellen past niet binnen de door u geschetste context.

Wat de dood van uw vader betreft dient gesteld te worden dat het CGVS an sich niet betwist dat uw vader gestorven is (CGVS, p. 4, 7). U ondersteunt zijn dood met de nodige documenten zoals foto's van uw vader, een overlijdensakte en een document van het parket (Administratief dossier – Groene map, stuk 3, 4 & 5). Wat echter niet weet te overtuigen is dat uw vader gedood werd omwille van de redenen die u beschrijft. Het CGVS kan immers geen geloof hechten aan de door u ingeroepen bedreigingen. Alsook wordt in de door u neergelegde documenten niet precies gespecificeerd welke omstandigheden aan de basis van uw vader zijn dood liggen of wie verantwoordelijk is voor zijn dood. Er valt enkel uit het document van het parket af te leiden dat hij een gewelddadige dood stierf (Administratief dossier – Groene map, stuk 4). Met uw vader zijn dood toont u geen nood aan internationale bescherming aan.

De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding incoherente, tegenstrijdige en weinig plausibele verklaringen aflegde laten niet toe enig geloof te hechten aan uw asielaanvraag. Het statuut van internationale bescherming kan u niet toegekend worden.

De overige documenten die u hebt neergelegd zijn niet bij machte om de door het CGVS bekomen appreciatie om te buigen. Zo zijn uw Colombiaans paspoort, Colombiaanse ID-kaart, ID-kaart van Venezuela, diploma's uit Venezuela en foto's van uw werk in Venezuela zijn indicaties van uw identiteit en herkomst, hetgeen niet betwist wordt in deze beslissing (Administratief dossier – Groene map, stuk 1, 2, 6, 9 & 10). De foto's die u neerlegt om aan te tonen dat het ELN ook aanwezig zijn in Venezuela kan niks veranderen aan bovenstaande vaststellingen (CGVS, p. 3; Administratief dossier – Groene map, stuk 11). Dit gegeven wordt immers niet betwist. U bent er weliswaar niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u een vrees moet koesteren jegens het ELN.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die u via uw advocaat aan het CGVS overmaakte op 2 maart 2023 evenmin in staat zijn om de beoordeling van je verzoek om te buigen. Uw opmerkingen werden zorgvuldig onderzocht, maar hebben betrekking op elementen die in het kader van deze beslissing niet doorslaggevend werden geacht en maken het dus niet mogelijk om de verschillende argumenten die hierboven zijn ontwikkeld te weerleggen of om een ander licht te werpen op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de

ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen.

Zowel uit de “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia” van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 22 september 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.20220927.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de opvolgers van de paramilitaire groeperingen en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het **platteland** in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo en Valle del Cauca. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden (‘massacres’), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker gaat in een eerste deel in op de motieven van de bestreden beslissing inzake verzoekers geloofwaardigheid. Hij is het op dit punt niet eens met de bevindingen van de commissaris-generaal. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing een vermoeden van kwade trouw schept en de geloofwaardigheid van verzoeker ernstig in twijfel trekt terwijl hij nochtans de feiten zo nauwkeurig mogelijk heeft weergegeven. Hij benadrukt dat het een belangrijk rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed en hekelt het feit dat het CGVS sommige van zijn verklaringen zomaar éézijdig afwijst als ongeloofwaardig, opmerkelijk enz..

Met betrekking tot de vele jaren die verstreken zijn tussen de verschillende momenten van bedreigingen en dat zijn familie maar net over de grens met Venezuela vluchtte, stelt verzoeker dat hij over die bezorgdheden van het CGVS niet werd ondervraagd en dat deze nooit werden geuit tijdens het persoonlijk onderhoud en dat hij bijgevolg niet de mogelijkheid heeft gekregen deze elementen uit te leggen of te weerleggen. Hij betoogt dat het CGVS niet aantoont dat zijn verklaringen onjuist zijn of in strijd met objectieve informatie en merkt op, onder verwijzen naar UNHCR, “*Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims*”, 16 December 1988 dat bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van de verzoeker rekening dient gehouden te worden met de aanbevelingen van de UNHCR terzake.

Inzake het verwijt dat hij bepaalde zaken niet heeft vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken wijst verzoeker erop dat hij reeds bij aanvang van het gehoor op het CGVS heeft aangegeven dat hij bij de DVZ zijn relaas slechts in korte bewoordingen heeft kunnen doen (citeert notities PO, p. 4). Hij heeft duidelijk uitgelegd dat hij beknopt moest zijn tijdens het interview bij de DVZ en het kan hem dan ook niet verweten worden dat hij niet alles heeft verteld in het interview bij de DVZ. Hij werd overigens ook niet geconfronteerd met deze zogenaamde inconsistente verklaringen, zo betoogt verzoeker.

Verzoeker gaat evenmin akkoord met de motieven inzake zijn gedrag en het gedrag van zijn moeder en de conclusie dat deze niet overeenstemmen met iemand die vervolging vreest. Hij meent dat onvoldoende onderzoek is gedaan naar de omstandigheden waarin hij leefde en stelt dat het interview niet naar behoren werd gedaan nu er niet voldoende werd gevraagd naar zijn dagdagelijkse leven of het ontbreken ervan. Verzoeker citeert zijn verklaringen op pagina 11 van de notities van het persoonlijk onderhoud en stelt dat hij voortdurend in angst leefde en geen normaal leven kon leiden en dat onvoldoende onderzoek is gedaan naar de risico's die verzoeker dagelijks kende, waardoor de zorgvuldigheidsplicht en motiveringsplicht is geschonden.

Inzake de stelling van het CGVS dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt alle redelijke mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput en zich nooit tot de Colombiaanse autoriteiten te hebben gewend met betrekking tot zijn problemen citeert verzoeker uit het arrest nr. 280 182 van 16 november 2022 en uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud (notities PO, p. 9, 13).

Verzoeker meent dat hij aantoont dat hij vreesde geen toegang te zullen hebben tot doeltreffende overheidsbescherming omdat hij kennis heeft van infiltranten van de ELN bij de politie en zich bijgevolg niet kon richten tot de overheid voor enige bescherming.

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op de nood aan subsidiaire bescherming. Verzoeker meent dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming onder artikel 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Hij wijst erop dat hij afkomstig is uit Norte de Santander en dat in deze staat sprake is van een gewapend conflict. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het gewapend conflict niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich meebrengt, klopt dit niet met de informatie waarnaar de bestreden beslissing waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt ook verwezen naar het feit dat de bevolking wordt blootgesteld aan geweld, afpersing, confinement, illegale activiteiten enz. en het feit dat het geweld zorgt voor een groot aantal ontheemden. Verzoeker citeert pagina 88 van de COI Focus en naar een rapport van het OHCHR van 2022 waarin wordt gesteld dat er een toename was van ongeveer 200 % van het aantal bloedbaden tussen 2016 en 2021, waarbij een aantal departementen, waaronder Norte de Santander en Valle de Cauca werden getroffen. Verzoeker stelt dat hij bij een terugkeer wordt blootgesteld aan de schending van de meest fundamentele mensenrechten en dat hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

Verzoeker vraagt te worden erkend als vluchteling, minstens de subsidiaire beschermingsstatus te worden verleend en dat de bestreden beslissing vernietigd wordt.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en het bewijs juridische bijstand toe aan het verzoekschrift.

3. Nota en aanvullende nota

3.1. Verwerende partij legt een nota "*Verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure*" dd. 9 mei 2023 neer waarbij wordt ingegaan op de middelen ontwikkeld in het verzoekschrift en in bijlage het volgende document wordt toegevoegd: "*Google Maps, kaarten aangaande de afstand tussen de stad Piedecuesta en Villa del Rosario*".

3.2. Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 25 september 2023 neer waarbij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet het rapport UNHCR, "*UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia*", van augustus 2023 (internetlink) wordt bijgebracht en opnieuw verwezen wordt naar CGVS, "*COI Focus Colombia: Veiligheidssituatie*" van 22 september 2022 (internetlink).

4. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Verzoeker legt bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming zijn originele Colombiaanse paspoort (Administratief Dossier, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1) en kopieën van zijn Colombiaanse en Venezolaanse identiteitskaart (Administratief Dossier, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stukken 2 en 6) neer.

Waar verzoeker verklaart ook over de Venezolaanse nationaliteit te beschikken en in Venezuela geboren te zijn, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat het onduidelijk is of verzoeker (nog steeds) over de dubbele nationaliteit beschikt en dat zijn vrees voor vervolging wordt onderzocht ten aanzien van Colombia, het land waarvan verzoekers nationaliteit onomstotelijk vaststaat. De Raad stelt vast dat verzoeker ook met betrekking tot zijn beweerde Venezolaanse nationaliteit een stuk bijbrengt, met name een kopie van zijn Venezolaanse identiteitskaart. Hoewel de bewijswaarde van een kopie geringer is dan van een origineel document, kan een dergelijk stuk niet zonder meer buiten beschouwing worden gelaten.

In casu wordt in de bestreden beslissing niet gemotiveerd over de bewijswaarde van dit document dat verzoeker heeft neergelegd ter staving van zijn verklaring dat hij ook de Venezolaanse nationaliteit bezit.

In de hypothese dat een verzoeker om internationale bescherming twee nationaliteiten bezit, herinnert de Raad er aan dat een vrees voor vervolging ten aanzien van beide landen moet worden aangetoond om erkend te kunnen worden als vluchteling, wat impliceert dat is komen vast te staan dat verzoeker in geen van beide landen, *in casu* Colombia en Venezuela, toegang heeft tot daadwerkelijke bescherming in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Dit volgt uit de definitie van vluchteling, volgens dewelke een vluchteling elke persoon is *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren...”* en het subsidiaire karakter van internationale bescherming. Internationale bescherming kan immers enkel worden toegekend indien de verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming omdat het garanderen en beschermen van de veiligheid van hun onderdanen een verplichting is van Staten. In geval van dubbele nationaliteit slaat de term *“land waarvan hij de nationaliteit bezit”* op elk land waarvan de verzoeker de nationaliteit bezit. Om dezelfde redenen geldt dit ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De verwijzing naar “*land van herkomst*” in deze wetsbepaling moet eveneens begrepen worden als het land of de landen van nationaliteit van de verzoeker.

6.3. Met betrekking tot Colombia beroept verzoeker zich op een gegronde vrees voor vervolging door de Colombiaanse guerrillagroepering ELN (Nationaal Bevrijdingsleger), in de UNHCR “*Guidelines*” omschreven als de laatste overgebleven linkse guerrillagroep in Colombia (UNHCR, *UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia*”, augustus 2023, p. 27 e.v.). Volgens zijn verklaringen werd verzoekers vader gevisieerd door het ELN nadat zijn schoonbroer J.Z., een bekende politicus door het ELN werd omgebracht in aanwezigheid van verzoekers vader. Omdat verzoekers vader de moordenaars van J.Z. achternazat werden hij en zijn familie enkele dagen later door het ELN bedreigd, waarna zijn ouders besloten te vluchten naar Tachira in Venezuela, waar verzoeker opgroeide. Verzoeker werd officier bij de politie in Venezuela maar omdat de werkomstandigheden onhoudbaar werden en het hem niet toegelaten werd ontslag te nemen, besliste het gezin in 2014 terug te keren naar Colombia. Verzoeker ging met zijn beide ouders in Piedecuesta wonen maar midden 2015 werd verzoekers vader telefonisch met de dood bedreigd door het ELN en na verschillende keren te zijn verhuisd, werd verzoekers vader opnieuw gecontacteerd door het ELN, waarbij naast verzoekers vader ook verzoeker en zijn moeder met de dood werden bedreigd. Op 17 september 2019 werd verzoekers vader om het leven gebracht waarna verzoeker en zijn moeder zich in Villa del Rosario vestigden waar verzoekers vader begraven werd. Volgens zijn verklaringen werd hij midden november 2020 zelf opgebeld door het ELN en werd hem gezegd dat hij en zijn moeder op dezelfde wijze als zijn vader zouden vermoord worden. In maart 2022 slaagde verzoeker erin om voldoende geld bij elkaar te brengen om een vliegticket te kopen en op 15 maart 2022 naar België te komen. In geval van terugkeer naar Colombia vreest verzoeker door het ELN gedood te zullen worden.

6.4. Verzoeker legt bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming, naast de reeds vermelde identiteits- en reisdocumenten nog een aantal documenten neer.

De diploma's die hij heeft behaald in Venezuela en de foto's van zijn werk in Venezuela (Administratief Dossier, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stukken 9 en 10) tonen aan dat hij in Venezuela actief was als politieofficier en dat hij in Venezuela gestudeerd heeft, maar hebben verder geen relevantie voor het beoordelen van verzoekers vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade in Colombia.

De persartikels over J.Z., tonen aan dat deze politicus in 1994 in de aanloop naar de verkiezingen in september 1994 in Colombia in een aanslag op zijn leven om het leven kwam (Administratief Dossier, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 8). Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers verwantschap met deze persoon via zijn moeder en het gegeven dat deze persoon een politicus was die in een aanslag om het leven kwam niet wordt betwist, maar wel de problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid voor verzoekers vader en later verzoeker en zijn moeder.

De foto's van verzoekers vader, het document van het Colombiaanse parket en de overlijdensakte van verzoekers vader tonen aan dat zijn vader op 17 september 2019 een gewelddadige dood stierf (Administratief Dossier, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stukken 3, 4 en 5). Er kan uit deze documenten evenwel niets concreter worden afgeleid wat betreft de omstandigheden van diens dood en de dader(s).

In de bestreden beslissing wordt niet betwist dat verzoekers vader overleden is en dat hij een gewelddadige dood stierf, maar wordt geen geloof gehecht aan de door verzoeker uiteengezette redenen voor zijn dood.

De foto's waarop een aantal muren zijn te zien met het opschrift ELN en de algemene informatie over het ELN, ondersteunen verzoekers verklaring dat het ELN ook aanwezig is in Venezuela. Dit wordt als dusdanig niet betwist en wordt ook bevestigd in de objectieve landeninformatie bijgebracht door verwerende partij (zie CGVS, “*COI Focus Colombia. Veiligheidssituatie*”, 27 september 2022, p. 21).

De Raad stelt vast dat verzoeker een inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven maar dat de door verzoeker neergelegde documenten als dusdanig niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

6.5. Zoals reeds aangehaald bestaat er geen betwisting tussen beide partijen dat verzoekers ook J.Z. was en dat deze om politieke redenen in 1994 vermoord werd, dat deze persoon de oom was van verzoeker, dat verzoeker enkele weken voor deze aanslag geboren werd en dat zijn vader op gewelddadige wijze om het leven kwam op 17 september 2019.

De Raad stelt evenwel na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met de opmerkingen van partijen ter terechtzitting vast dat verzoeker de door hem voorgehouden bedreigingen door het ELN midden november 2020, volgens zijn verklaringen de directe aanleiding voor zijn vertrek uit Colombia in maart 2022, niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

Zo stelt de Raad vooreerst vast dat tussen de eerste bedreiging van verzoekers vader door het ELN in 1994 en de tweede bedreiging door het ELN niet minder dan eenentwintig jaar zijn verstreken en dat ook tussen de tweede bedreiging in 2015 en de derde telefonische bedreiging in 2019 vier jaar zijn verstreken. Na de dood van zijn vader zou dan nog eens een jaar zijn verstreken vooraleer verzoeker zelf telefonisch bedreigd zou zijn midden november 2020. Verder verklaart verzoeker dat uit de door hem neergelegde documenten blijkt dat de ELN zich verantwoordelijk heeft gesteld voor de moord op J.Z. (notities PO, p. 4). Zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing kan redelijkerwijze verwacht worden dat het ELN verzoekers vader niet gedurende dergelijk lange periodes ongemoeid zouden laten indien zij hem werkelijk zouden gevisieerd hebben omwille van zijn verwantschap met en aanwezigheid op de plaats en op het ogenblik van de moord op J.Z.. Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoekers vader in de periode 1994 tot 2014 zich niet in Colombia bevond en daarom geen probleem kon vormen voor de ELN, kan niet worden voorbijgegaan aan het feit dat volgens verzoekers verklaringen zijn vader pas in 2015 opnieuw bedreigd zou zijn geweest door de ELN en dat de eerst daaropvolgende bedreiging pas in 2019 plaatsvond en dat verzoeker zelf nog een jaar later zou bedreigd zijn. Dat het ELN verzoekers vader al die tijd ongemoeid liet, terwijl zij wel degelijk in de mogelijkheid waren om hem te lokaliseren, ondermijnt dan ook reeds in belangrijke mate de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de bedreigingen van het ELN aan het adres van zijn vader, na hun terugkeer na Venezuela in 2014. Dat het ELN dan nog eens een jaar zouden wachten om verzoeker zelf telefonisch te bedreigen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd: *“Zo is het onder meer erg onlogisch dat er maar liefst eenentwintig jaar tussen de eerste bedreiging door het ELN, in 1994, en de tweede bedreiging, in 2015, zat (CGVS, p. 11, 12). Er kan immers verwacht worden dat het ELN uw vader niet zo lang met gerust zouden laten indien ze hem werkelijk als een bedreiging zagen. Ook mag het de nodige verbazing wekken dat het ELN er na eenentwintig jaar in slaagden om uw vader op te sporen in Piedecuesta, een stad met meer dan honderdduizend inwoners, op meer dan vijf uur rijden van Villa del Rosario, waar de beweerde problemen van uw vader begonnen zijn (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 1; CGVS, p. 12). Dat het ELN uw vader in Piedecuesta vonden na al die jaren maar het spoor blijkbaar bijster waren toen jullie naar Venezuela gevlucht waren raakt kant noch wal. Zo blijkt immers dat San Antonio del Tachira, waar jullie in Venezuela woonden, op slechts een kwartier rijden van Villa del Rosario lag (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 1). Bovendien blijkt uit beschikbare informatie, die u trouwens zelf neerlegt, dat het ELN ook actief waren in Venezuela (Administratief dossier – Groene map, stuk 7).*

Gelet op het voorgaande is volstrekt onduidelijk hoe het ELN er niet in sloegen om uw vader op vijf kilometer van zijn vroegere woonplaats te lokaliseren maar hem wel eenentwintig jaar later, op meer dan tweehonderd kilometer van Villa del Rosario, konden vinden.” en “Bovendien is het enigszins merkwaardig dat het ELN telkens heel wat tijd lieten passeren tussen de verschillende bedreigingen. Zo duurde het na de bedreiging in 2015 maar liefst vier jaar vooraleer het ELN opnieuw contact namen met uw vader. Dat het ELN opnieuw zoveel tijd nodig hadden om uw vader te kunnen contacteren is eigenaardig aangezien ze hem vrij snel nadat hij opnieuw in Colombia was konden lokaliseren en er zelfs op de één of andere manier in geslaagd waren om zijn gsm-nummer te bemachtigen (CGVS, p. 14). Dat er na de dood van uw vader dan nog eens één jaar passeerde vooraleer u gecontacteerd en bedreigd werd door het ELN is onlogisch (CGVS, p. 13). Er kan immers verwacht worden dat het ELN veel eerder achter u zouden aankomen indien ze u werkelijk viseerden.”

In zoverre in de bestreden beslissing wordt gesteld dat uit de door verzoeker bijgebrachte landeninformatie blijkt dat het ELN al actief *“waren”* in Venezuela in de periode dat verzoeker en zijn familie er woonden, dient te worden opgemerkt dat het administratief dossier geen vertaling bevat van het artikel waarnaar in de bestreden beslissing verwezen worden ter staving van deze vaststelling maar dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd kort te vertellen waarover de door hem neergelegde documenten gaan.

Hierover staat in de notities van het persoonlijk onderhoud enkel te lezen: *“Dit is een document en enquête die verricht werd over de situatie met de ELN die zich in Venezuela voordoet. Dit is een ander document dat opgesteld werd over de aanwezigheid van de ELN in heel Venezuela”*. Verzoekers toelichting tijdens het persoonlijk onderhoud bevat geen informatie over de periode waarop de door hem neergelegde documenten met betrekking tot de aanwezigheid van de ELN in Venezuela betrekking hebben. Verzoeker verklaart later tijdens het persoonlijk onderhoud, gevraagd of de ELN in 1994 ook al in Venezuela zat, het volgende: *“Om eerlijk te zijn heb ik die informatie niet maar het was de enige leefbare oplossing voor mijn papa om naar Venezuela te vluchten en hij kon daar eigenlijk verblijven zonder een bedreiging om het zo te stellen”* (notities PO, p. 12). Hieruit blijkt dat verzoeker zelf niet wist te zeggen of het ELN toen al in Venezuela aanwezig was, maar wel aangeeft dat volgens hem zijn vader er geen bedreigingen kreeg. Dat het ELN toen al actief was in Venezuela kan verder niet afgeleid worden uit de overige beschikbare landeninformatie, maar de Raad stelt ook vast dat deze motivering in de bestreden beslissing in het verzoekschrift niet concreet wordt betwist. Wel kan uit verzoekers verklaringen afgeleid worden dat, daargelaten de vraag of de ELN er destijds als actief was, zijn vader er geen bedreigingen ontving. Verzoeker gaf ook uitdrukkelijk aan dat de onhoudbare omstandigheden voor hem als politieofficier en de moeilijkheden om ontslag te nemen de reden waren om terug te keren naar Colombia in 2014. Dit alles neemt evenwel niet weg dat niet wordt betwist dat Tachira gelegen is aan de grens met Colombia en op korte afstand van Villa del Rosaria zodat, zelfs indien het ELN nog niet actief was in Venezuela in de bewuste periode, wel redelijkerwijze kan aangenomen worden dat zij in staat moeten geweest zijn verzoekers vader te lokaliseren, indien hij voor het ELN een prioriteit zou zijn geweest. Verzoeker maakt evenwel geen gewag van enige problemen die zijn vader in Venezuela zou hebben ondervonden en verklaarde uitdrukkelijk dat hij er zonder bedreigingen kon leven, wat in elk geval aangeeft dat verzoekers vader geen prioriteit vormde voor het ELN. Verzoeker geeft verder ook geen details over de activiteiten van zijn vader in Colombia en Venezuela en maakt geen gewag van prominente politieke activiteiten waarbij zijn vader zou betrokken zijn. Uit zijn verklaringen blijkt ook dat het ELN zelf de verantwoordelijkheid voor de moord op J.Z. had opgeëist, zodat verzoeker evenmin duidelijk maakt waarom zijn vader na al die jaren plots opnieuw door het ELN zou worden gevisieerd. De loutere aanwezigheid van verzoekers vader bij de moord op zijn schoonbroer lijkt dit niet te kunnen verantwoorden.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen ernstig verweer voert tegen de bovenvermelde motieven in de bestreden beslissing. Hij beperkt zich immers tot het loutere betoog dat hij het niet eens met de bevindingen van het CGVS, dat kwade trouw nooit vermoed wordt en dat verzoeker over de vastgestelde lange periodes tussen de verschillende bedreigingen niet werd ondervraagd. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gevraagd hoe het komt dat er zoveel tijd zat tussen de bedreiging in 2015 en de bedreiging en uiteindelijke dood van zijn vader in 2019 en dat verzoeker daarbij verwees naar het feit dat zij toen telkens weer verhuisden, dat zij op vier of vijf verschillende plekken in Piedecuesta woonden en *“hij is dat telefoonnummer kwijtgespeeld en ik vermoed dat ze toen het spoor bijster waren”* (notities PO, p. 12). Bovendien wijst de Raad er op dat artikel 17 § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 slechts in de verplichting voorziet om de verzoeker te confronteren met tegenstrijdige verklaringen of met het gegeven dat er relevante elementen ontbreken, wanneer de ambtenaar dit tijdens het gehoor vaststelt (Koninklijk Besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, B.S. 11 juli 2018, 55413, Verslag aan de Koning).

Bovendien belet deze bepaling de commissaris-generaal niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of het ontbreken van een relevant element ter staving van het verzoek en waarmee de verzoeker niet geconfronteerd werd (Verslag aan de Koning). Verder dient erop gewezen dat het feit dat verzoeker niet met de inconsistenties in zijn verklaringen werd geconfronteerd geen afbreuk doet aan het bestaan ervan. Verzoeker heeft bovendien de gelegenheid om bij de Raad de nodige toelichting te verschaffen over de aangehaalde inconsistenties. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker in het verzoekschrift op geen enkele concrete wijze ingaat op de vermelde vaststellingen die in de aangegeven mate pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier. Verzoekers algemeen betoog terzake kan dan ook niet volstaan om deze motieven te weerleggen.

Voorts stelt de Raad vast dat de handelwijze van verzoeker en zijn moeder na de dood van verzoekers vader en na de telefonische bedreiging die verzoeker van het ELN zou hebben gekregen midden november 2020 niet strookt met de door verzoeker voorgehouden vrees voor het ELN en een contradictie vormt voor de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover. Verzoeker verklaarde immers dat hoewel hij reeds in november 2020 in Villa del Rosario werd bedreigd en daarbij ook zijn moeder werd vernoemd, hij nog tot maart 2022 in Villa del Rosario bleef wonen tot zijn vertrek en hij verder ook geen gewag maakt van verdere problemen of bedreigingen vanwege het ELN (notities PO, p. 13) en dat

zijn moeder nog steeds in Colombia verblijft (*idem*). Bovendien verhuisden verzoeker en zijn moeder na de dood van zijn vader opnieuw naar Villa del Rosario, waar de problemen van zijn vader met de ELN zouden begonnen zijn. Verzoeker verwijst naar het gebrek aan financiële middelen en de coronaperiode als verklaring waarom hij nog anderhalf jaar na de telefonische bedreiging die hij zelf kreeg op dezelfde plaats bleef wonen en naar het feit dat hij van telefoon zou veranderd zijn of er zelfs geen meer had (notities PO, p. 13) en dat hij zich vermomde toen hij buitenkwam door een muts op te zetten (notities PO, p. 11). De Raad is geenszins overtuigd door deze uitleg, nu de ELN er blijkbaar wel in geslaagd was verzoekers vorige GSM – nummer te pakken te krijgen om hem te bedreigen, zodat niet kan worden ingezien waarom zij er niet zouden in slagen om verzoeker te lokaliseren, zelfs indien verzoeker geen GSM meer zou gebruiken, indien zij hem werkelijk viseerden. Waar verzoeker verwijst naar een muts als vermomming kan dit bezwaarlijk als een doortastende voorzorgsmaatregel gezien worden en kan dit evenmin volstaan als verklaring waarom het ELN hem al die tijd met rust zou gelaten hebben indien zij hem daadwerkelijk zouden viseren, zoals hij beweert. Verder biedt dit alles evenmin een verklaring voor het feit dat zijn moeder tot op heden in Colombia blijkbaar ongemoeid wordt gelaten, daar waar verzoeker verklaarde dat ook zij werd vernoemd in de telefonische bedreiging die verzoeker ontving. Bovendien is de vaststelling dat verzoeker tot zijn vertrek uit Colombia in maart 2022 en zijn moeder tot op heden op geen enkele wijze meer zijn lastig gevallen door het ELN na hun laatste telefonische bedreiging in november 2020 evenzeer een indicatie dat verzoeker en zijn moeder allerminst een prioriteit vormden voor het ELN. In de bestreden beslissing wordt dan ook op goede gronden overwogen dat *“Ook de vaststelling dat u na het ontvangen van de persoonlijke telefonisch bedreiging in Villa del Rosario er nog meer dan één jaar kon wonen is zeer onlogisch (CGVS, p. 13). Er kan immers vanuit gegaan worden dat u op die plek niet langer veilig zou zijn éénmaal het ELN u er konden lokaliseren. De door u geschilderde gang van zaken kan helemaal niet overtuigen. Het CGVS dient u er dan ook op te wijzen dat deze en voorgaande vaststellingen de geloofwaardigheid van uw relaas verder aan het wankelen brengt. Verder dient aangestipt te worden dat uw verklaringen aangaande het gedrag van u en uw moeder niet te rijmen valt met de door u geschetste situatie. Zo houdt het helemaal geen steek dat u en uw moeder besloten om naar Villa del Rosario te verhuizen na de dood van uw vader (CGVS, p. 10, 12-13). U verklaarde immers dat het ELN jullie ook bedreigd hadden met de dood waardoor het geen steek houdt dat u zou terugkeren naar de plek waar alle problemen eigenlijk begonnen waren.”*

De Raad stelt andermaal vast dat verzoeker in het verzoekschrift geen ernstig verweer voert tegen deze motieven die pertinent en correct zijn en steun vinden in het administratief dossier. Door te stellen dat hij voortdurend in angst leefde en geen normaal leven kon leiden en dat niet voldoende werd gevraagd naar zijn dagdagelijks leven of het ontbreken ervan, weerlegt hij geenszins dat het feit dat hij na de bedreiging door het ELN nog meer dan een jaar kon wonen in Villa del Rosario zeer onlogisch is omdat er kan vanuit gegaan worden dat het ELN hem er zou kunnen lokaliseren en dat de vaststelling dat zijn moeder er nog steeds woont zonder verder lastig gevallen te worden, de geloofwaardigheid van de voorgehouden bedreigingen door het ELN verder ondermijnt.

Evenmin kan verzoeker verduidelijken waarom het ELN hem zou willen doden of dat zij hem actueel als een bedreiging zouden zien. De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift geen enkel verweer wordt gevoerd tegen de volgende pertinente overweging in de bestreden beslissing: *“An sich is het trouwens erg merkwaardig dat het ELN u überhaupt zouden willen doden. U was slechts enkele maanden oud toen het incident met J.Z. gebeurde (CGVS, p. 11).*

Dat het ELN u dus op heden als bedreiging zouden zien omdat uw vader in 1994 met een wapen achter J.Z. zijn moordenaars aanliep is weinig aannemelijk. U had immers niks te maken met de problemen die zich destijds afgespeeld hadden. Voor het ELN valt er dan ook helemaal niks te winnen bij het doden van u, een onschuldig persoon die niet betrokken was bij het incident van weleer.” Deze motieven zijn correct en pertinent en worden bij gebrek aan enig verweer in het verzoekschrift door de Raad overgenomen.

Bijkomend stelt de Raad vast dat verzoekers opeenvolgende verklaringen bij de DVZ en het CGVS over de kernaspecten van zijn vluchtmotieven niet eenduidig zijn en dat hij met name bij de DVZ niet vermeldde dat zijn vader ook in 2015 reeds bedreigd werd door het ELN, zoals hij tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde. De Raad stelt vast dat het wel degelijk om een belangrijk feit gaat in het vluchtrelaas van verzoeker. Verzoeker verklaarde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud inderdaad dat het interview bij de DVZ kort was en dat hij zijn vluchtmotieven zo goed mogelijk heeft samengevat omdat de interviewer hem vroeg zeer concreet te zijn (notities PO, p. 4). Lezing van de verklaring CGVS leert evenwel dat verzoeker er zeer uitgebreide en gedetailleerde verklaringen aflegde, zodat verzoekers verklaring dat hij kort moest zijn tijdens het interview bij de DVZ als dusdanig niet kan

volstaan om te verklaren waarom hij de bedreiging aan het adres van zijn vader in 2015 toen niet vermeldde. Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. Verzoekers voor het overige algemene betoog dat hij hiermee niet werd geconfronteerd kan, om de reeds hoger uiteengezette redenen, evenmin volstaan om deze motieven in de bestreden beslissing te weerleggen.

Gelet op het geheel van voorgaande overwegingen stelt de Raad vast dat verzoeker de door hem voorgehouden bedreigingen door de ELN in de nasleep van de moord op de schoonbroer van zijn vader in 1994 en de dood van zijn vader in september 2019 niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover, gelezen samen met de door hem voorgelegde documenten en in het licht van de beschikbare landeninformatie, niet geloofwaardig zijn.

Hieruit volgt ook dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat hem het voordeel van de twijfel niet kan gegund worden.

Indien, zoals *in casu*, geen geloof wordt gehecht aan de door verzoeker ingeroepen vervolgingsfeiten, is een verder onderzoek naar het vervuld zijn van de materiële bestanddelen van de vluchtelingendefinitie niet langer noodzakelijk. Verzoekers betoog in het verzoekschrift dat hij vreesde geen toegang te hebben tot doeltreffende overheidsbescherming omdat hij kennis heeft van infiltranten van het ELN bij de politie, is dan ook niet dienstig. Ten overvloede en in zoverre verzoeker daarbij citeert uit een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 28 maart 2006, nr. 156.942; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoeker niet concreet aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

6.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Colombia zou hebben gekend.

7.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

De landeninformatie met betrekking tot de situatie in Colombia werd door de verwerende partij aangevuld door middel van haar aanvullende nota, waarin wordt verwezen naar UNHCR, *“UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia”*, van augustus 2023

(internetlink). In haar aanvullende nota zet verwerende partij het volgende uiteen over de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet: *“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.*

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Zowel uit de “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 22 september 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.20220927.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn.

Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict. Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de opvolgers van de paramilitaire groeperingen en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo en Valle del Cauca. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat

er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

De Raad stelt vast dat verzoeker enerzijds verwijst naar hetzelfde COI Focus rapport van het CGVS van 27 september 2022 waarnaar in de bestreden beslissing en de aanvullende nota van verwerende partij wordt verwezen en anderzijds naar een vrije vertaling uit een passage van een Spaanse versie van een rapport van het OHCHR van juli 2022 waarin wordt gesteld dat het Bureau met bezorgdheid wijst op de toename van ongeveer 200 % van het aantal bloedbaden tussen 2016 en 2021 waarbij vooral de departementen Antioquia, Cauca, Narino, Norte de Santander en Valle de Cauca werden getroffen. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij tot zijn vertrek uit Colombia in Norte de Santander verbleef. De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar wijst op het toename van het aantal bloedbaden in onder meer verzoekers regio van herkomst, maar dat dit als dusdanig niet wordt betwist. Met zijn algemeen betoog toont verzoeker niet aan dat in Colombia of in zijn regio van herkomst sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Colombia of Norte de Santander, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Zelfs indien zou worden aangenomen dat er in verzoekers regio sprake is van een zeker mate van willekeurig geweld als gevolg van het gewapend conflict aldaar, brengt verzoeker evenmin persoonlijke omstandigheden aan die het risico in zijn hoofde verhogen dat hij als gevolg van het willekeurig geweld in Norte de Santander een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Colombia een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt ten aanzien van Colombia. In zoverre verzoeker verklaart ook de Venezolaanse nationaliteit te bezitten is een verder onderzoek naar verzoekers vrees voor vervolging ten aanzien van Venezuela niet langer noodzakelijk.

8. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend drieëntwintig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET